

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Grudziądzu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Piotr Gensikowski
Protokolant:	Wioletta Fabińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Grudziądzu M. G.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 25 lipca 2016 roku

sprawy

K. M.

s. R. i W. z d. A., ur. (...) w S., zam. Ul. (...), (...)-(...) G., PESEL (...), nie karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 21 grudnia 2015 r. około godziny 15:30 w G. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc autobusem komunikacji publicznej marki S. (...) nr rej. (...) z kierunku ul. (...) podczas manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych i drogi dla rowerów i nie ustąpił pierwszeństwa rowerzyście, w wyniku czego potracił przodem autobusu jadącego rowerem marki K., przez przejazd dla rowerów B. S., w następstwie czego rowerzysta doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka podtwardówkowego po lewej stronie głowy oraz mniejszego po prawej, złamania łuski i piramidy kości skroniowej prawej, złamania kości jarzmowej prawej, złamania panewki stawu szczękowego prawego, rozległego stłuczenia mózgu, w następstwie których to obrażeń rowerzysta zmarł **tj. o czyn z art. 177 § 2 kk**

orzeka:

I. Oskarżonego **K. M.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z tym ustaleniem, że oskarżony swym zachowaniem spowodował nieumyślnie wypadek w którym B. S. odniósł obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 kk, którego następstwem była śmierć tej osoby tj. występku z art. 177 § 2 kk i za to na podstawie art. 177§ 2 kk wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby,

III. Na podstawie art. 71 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną w kwocie 25(dwudziestu pięciu) złotych

IV. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 255 zł (dwieście pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 1158,48 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt osiem złotych 48/100) wydatków postępowania.

V. Zasądza od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. W. zwrot wydatków postępowania w kwocie 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE

(z uwagi na to, że wniosek o pisemne uzasadnienie złożył pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej w sprawie, gdzie wyrok został wydany w trybie art. 343 k.p.k. pisemne uzasadnienie wyroku zostało ograniczone na podstawie art. 424 § 3 k.p.k. tylko do wyjaśnienia podstawy prawnej tego wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć)

K. M. został oskarżony o to, że w dniu 21 grudnia 2015 r. około godziny 15:30 w G. na ul. (...) nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że jadąc autobusem komunikacji publicznej marki S. (...) nr rej. (...) z kierunku ul. (...) podczas manewru skrętu w lewo nie zachował szczególnej ostrożności dojeżdżając do oznakowanego przejścia dla pieszych i drogi dla rowerów i nie ustąpił pierwszeństwa rowerzyście, w wyniku czego potrafił przodem autobusu jadącego rowerem marki K., przez przejazd dla rowerów B. S., w następstwie czego rowerzysta doznał obrażeń ciała w postaci krwiaka podtwardówkowego po lewej stronie głowy oraz mniejszego po prawej, złamania łuski i piramidy kości skroniowej prawej, złamania kości jarzmowej prawej, złamania panewki stawu szczękowego prawego, rozległego stłuczenia mózgu, w następstwie których to obrażeń rowerzysta zmarł, tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.

Oskarżony **K. M.** w swych wyjaśnieniach przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego (k. 55, k. 75-76). W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie popełnienie przez oskarżonego czynu przestępnego zarzucanego mu w akcie oskarżenia nie ulegało wątpliwości. Ustalenia w tym zakresie Sąd poczynił w oparciu nie tylko o wyjaśnienia oskarżonego, ale również opinie biegłych (k. 17, k. 24-25), protokół odtworzenia zapisu (k. 28), dokumenty (k. 29-42, k. 49), protokoły oględzin (k. 3-6). Na podstawie wspomnianych dowodów Sąd uznał oskarżonego **K. M.** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym ustaleniem, że oskarżony swym zachowaniem spowodował nieumyślnie wypadek, w którym pokrzywdzony odniósł obrażenia ciała określone w art. 157 § 1 k.k., którego następstwem była śmierć tej osoby, tj. występku z art. 177 § 2 k.k.

Przestępstwo przewidziane w art. 177 § 2 k.k. jest zagrożone karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8. Rozważając w tych granicach wymiar kary wobec oskarżonego za czyn zarzucany mu w akcie oskarżenia Sąd uwzględnił następujące okoliczności. Uwzględniając dyrektywę proporcjonalności kary do stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego, Sąd na niekorzyść oskarżonego potraktował znaczenie naruszonej przez niego reguły ostrożności w ruchu drogowym. Obowiązek zachowania szczególnej ostrożności przy zbliżaniu się do przejścia dla pieszych i drogi dla rowerów i związany z nim obowiązek ustąpienia pierwszeństwa przejazdu należą do podstawowych reguł ostrożności w ruchu drogowym. W ramach oceny zachowania oskarżonego z punktu widzenia dyrektywy proporcjonalności kary do stopnia winy sprawcy Sąd na korzyść oskarżonego potraktował z kolei warunki, w jakich doszło do naruszenia przez oskarżonego przytoczonych reguł ostrożności, a mianowicie brak oświetlenia drogi, mokrą nawierzchnię jezdni (k. 1). W ramach dyrektywy prewencji indywidualnej na korzyść oskarżonego Sąd potraktował fakt, że w czasie popełnienia tego czynu był osobą niekaraną (k. 61).

Mając na względzie wszystkie powyżej opisane okoliczności Sąd uznał, że należało wymierzyć wobec oskarżonego karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności. W ocenie Sądu kara ta z uwagi na jej wysokość nieznacznie przekraczającą dolną granicę ustawowego zagrożenia jest adekwatna do stosunkowo znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu przestępnego. W ocenie Sądu kara ta nie przekracza stopnia winy oskarżonego, który należy uznać z kolei za niezbyt znaczny. Sąd wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności w tym wymiarze wyszedł z przekonania, że jej wysokość odpowiada dyrektywie prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu doświadczony wiek oskarżonego powiązany z jego uprzednią niekaralnością za przestępstwa przemawia za tym, że czyn, które popełnił oskarżony, był incydentem w świetle jego nieposzlakowanej do tej pory postawy życiowej. W świetle tych okoliczności nie ulegało zatem wątpliwości, że dla powstrzymania oskarżonego przed popełnieniem innego lub podobnego przestępstwa za wystarczające należy uznać wymierzenie mu kary pozbawienia wolności w orzecznym wymiarze. W

ocenie Sądu kara ta zdaje się wreszcie czynić zadość wskazaniom prewencji ogólnej, a mianowicie uzmysławia ona społeczeństwu, że popełnienie przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji spotyka się z reakcją organów wymiaru sprawiedliwości. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w punkcie **I-szym sentencji wyroku**.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności na okres dwóch lat próby. W ocenie Sądu w przypadku oskarżonego istnieje wszakże pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że natychmiastowe wykonanie orzeczonej kary nie jest wymagane dla powstrzymania go przed popełnieniem nowego przestępstwa. Celem zadania oskarżonemu natychmiastowej dolegliwości z tytułu popełnionego czynu Sąd na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej z nich za równoważną w kwocie 25 (dwudziestu pięciu) złotych. Z tych względów orzeczono jak w punkcie **II i III-cim wyroku**.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej reprezentował ją w toku postępowania przygotowawczego, a także brał udział w posiedzeniu w dniu 25 lipca 2016 r. Z tych też względów na podstawie art. 627 k.p.k. oraz § 11 ust. 1 pkt 2, § 11 ust. 2 pkt 3, § 15 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800), orzeczono jak w punkcie **V-tym wyroku**. Rozstrzygnięcie w tym zakresie odpowiada 1/2 wydatków postępowania, dlatego też należało w pozostałym zakresie wydać odrębne postanowienie.

Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. z 1983 r. Dz. U. Nr 49, poz. 223 ze zm.) w zw. z art. 627 k.p.k. Sąd w punkcie **IV-tym sentencji wyroku** zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 255 zł (dwieście pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 1158,48 zł (jeden tysiąc sto pięćdziesiąt osiem złotych 48/100) wydatków postępowania zgodnie z wykazem (k. 91v.). Podejmując takie rozstrzygnięcie Sąd miał na względzie wysokość aktualnie uzyskiwanych dochodów przez oskarżonego (k. 55).